

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Myslíkova 2020/4, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019, č. j. RN-710 208 0007-315-LBO, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2021, č. j. 16 Ad 13/2019-77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v částce **3146 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. RN-710 208 0007-315-LBO, zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2018, č. j. R-6.9.2018-422/710 208 0007, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí o námitkách uvedla, že žalobce byl od 1. 1. 2013 do 11. 11. 2018 v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, který má vliv na pokles pracovní neschopnosti v rozsahu 25 %, takže ve vymezené době nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Od 12. 8. 2018 doposud se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který má vliv na pokles pracovní neschopnosti v rozsahu 70 %, a jde tedy o invaliditu III. stupně dle § 39 odst. 2

písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná zdůraznila, že invalidita je jednou ze dvou podmínek nároku na invalidní důchod. Druhou podmínkou je potřebná doba pojištění (§ 40 zákona o důchodovém pojištění). Žalobce druhou podmínku nesplnil. V rozhodném období od 12. 11. 2008 do 11. 11. 2018 získal pouze 608 dnů doby pojištění namísto potřebných 5 let. V rozhodném období od 12. 11. 1998 do 11. 11. 2018 získal pouze 3 458 dnů doby pojištění namísto potřebných 10 let. V období po vzniku invalidity nezískal žádnou dobu pojištění. Invalidní důchod nemůže být podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění z tohoto důvodu přiznán.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 5. 8. 2021, č. j. 16 Ad 13/2019-77 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Invalidní důchod nebyl žalobci žalovanou přiznán z důvodu nedosažení potřebné doby pojištění.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení městskému soudu.

[4] Stěžovatel namítá především, že datum vzniku invalidity mělo být stanoveno na dobu minimálně pět let zpátky od podání žádosti o invalidní důchod, tj. minimálně od 25. 6. 2013 v nižším stupni invalidity a od 12. 11. 2018 ve III. stupni invalidity, čímž by byl naplněn požadavek doby pojištění dle § 40 zákona o důchodovém pojištění.

[5] Městský soud míní, že posudek MPSV je po formální stránce v pořádku. Stěžovatel je jiného názoru. Posudek se přinejmenším dostává do polemiky s lékařskými zprávami předloženými stěžovatelem a postrádá solidní úvahu o vývoji onemocnění v poruchu těžkého rázu. Nezabývá se například tím, že po změně ambulantního psychiatra v létě 2018 následovalo doporučení stěžovatele k hospitalizaci do nemocnice a že vzhledem k diagnóze stanovené v rámci ústavní péče byla hospitalizace na místě již podstatně dříve. Péče předchozího psychiatra nemusela být optimální, což se odráží i v posudcích; míra závažnosti onemocnění stěžovatele nemusela být zcela správně diagnosticky posouzena.

[6] Pochybení shledává stěžovatel i ve stanovení data vzniku invalidity. Městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15. Plyne z něho, že ke vzniku invalidity dochází, je-li zřejmé, že zdravotní postižení pojištěnce je trvalé a zlepšení zdravotního stavu nelze očekávat. Datum vzniku invalidity bylo u stěžovatele stanoveno na den propuštění z hospitalizace v PN Bohnice. Po 17 dnech po propuštění byl opět hospitalizován do 19. 12. 2018 a následně byl hospitalizován od 25. 6. 2019 do 22. 7. 2019. Stěžovatel nemohl být ve stabilizovaném stavu dne 12. 11. 2018, protože krátce po propuštění byl opětovně hospitalizován. Navíc z lékařských zpráv jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel se zdravotními problémy léčí už od září roku 2012. Z lékařských zpráv plyne, že již v době, ve které bylo rozhodováno o žádosti stěžovatele o invalidní důchod, bylo zdravotní postižení u stěžovatele trvalé a zlepšení jeho zdravotního stavu již nešlo očekávat.

pokračování

[7] I přes to, že se opakovaně stav stěžovatele zlepšoval, nevybočoval po celou dobu z diagnostikované těžké depresivní poruchy. Na podporu svých tvrzení, že onemocnění bylo závažné již před dnem vzniku invalidity, poukazuje stěžovatel na zprávy klinického psychologa PhDr. M. K. ze dne 7. 11. 2017 a 16. 9. 2019.

[8] Stěžovatel následně doplnil kasační stížnost o články o šetření ombudsmana v obdobných záležitostech.

[9] Na základě výše uvedených argumentů nejsou dle stěžovatele naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti o invalidní důchod.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[12] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb., NSS, která se uplatní též po novelizaci soudního řádu správního, jež institut přijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[13] Z uvedené rekapitulace dosavadního řízení o přiznání invalidního důchodu je zřejmé, že se posudkové orgány žalované náležitě zabývaly otázkou data vzniku invalidity stěžovatele a dospěly ke shodnému závěru, podle něhož nastala invalidita až ke dni 12. 8. 2018. Městský soud se s námitkami stěžovatele zpochybňujícími datum vzniku invalidity vypořádal. Poznatky, které by vedly k zpochybnění určení data vzniku invalidity, nevyplývají z lékařských zpráv ani z doplnění posudku MPSV. Tvrzení stěžovatele, že zdravotními potížemi trpěl již od roku 2012 (někdy i dřívejších let), byla opakovaně uplatňována již před orgány žalované i před městským soudem a byla řádně vypořádána.

[14] Městský soud v posuzované věci nepochybil, neboť vycházel z důkazů, které jsou součástí spisového materiálu, posudku MPSV i doplnění posudku. Posudek MPSV spolu s doplněním posudku MPSV a dalšími provedenými důkazy obsahuje přesvědčivou argumentaci, proč byl zvolen za den vzniku invalidity den 12. 11. 2018. Proto řízení před

městským soudem netrpí vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[15] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí neshledal pochybení, natož pochybení takového rázu, který by mohla založit přijatelnost podané kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28).

[18] Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Ani procesně úspěšná žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť jde o věc důchodového pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2020, č. j. 16 Ad 13/2019-43, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřimalová. Dle § 35 odst. 10 poslední věty s. ř. s. platí, že *zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti*. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 věta první, část věty za středníkem s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátkou za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (písemné podání - kasační stížnost, písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti) po 1000 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož advokátka je plátkyně DPH, podle § 35 odst. 10 věty druhé s. ř. s. se odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 2600 Kč, tj. 546 Kč. Ustanovené zástupkyni stěžovatele tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3146 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu